
Vonimi i fitores

Abdulkerim el-Humejd

Vonimi i Fitores

Abdul Kerim Ibn Salih El Humejd

Përktheu:
Abdurrahim Balla

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Falenderimi i takon vetëm Allahut, vetëm Atë falenderojmë! I kërkojmë ndihmë, falje dhe mbrojtje nga të këqijat e veteve tona e nga të këqijat e punëve tona. Atë që e udhëzon Allahu nuk ka kush e humb dhe atë që Ai e humb nuk ka kush e udhëzon! Dëshmoj se nuk ka të adhuruar tjetër veç Allahut dhe Muhamedi është rob dhe i dërguar i Tij.

"O ju që keni besuar! Kini frikë Allahun ashtu siç duhet pasur frikë Ai

dhe mos vdisni ndryshe veçse duke qënë muslimanë".

"O njerëz! Jini të bindur (dhe përmbushni detyrimet) ndaj Zotit tuaj, i Cili ju krijoi prej një vetje (Ademit) dhe nga ajo, krijoi palën (bashkëshorten) e saj. Dhe nga ata të dy, Ai krijoi burra dhe gra të shumtë. Kijeni frikë Allahun, nëpërmjet të Cilit ju kërkoni të drejtat e ndërsjella, dhe mos i ndërprisni marrëdhëniet me të afërmit. Allahu është Vëzhgues mbi ju".

"O ju që keni besuar! Kijeni frikë Allahun dhe flisni fjalë të drejta. Ai do t'ju drejtojë ju tëk veprat e mira dhe do t'ju falë juve gjynahet tuaja. Kushdo që i bindet Allahut dhe të Dërguarit të Tij , me të vërtetë që ka arritur fitore të madhe".

Fjalët më të vërteta janë fjalët e Allahut dhe udhëzimi më i mirë është udhëzimi i Muhamedit sal-IAllahu alejhi ue selem. Gjërat më të këqia janë gjërat e shpikura! Çdo shpikje është bidat, çdo bidat është humbje dhe çdo humbje të çon në zjarr!

Allahu i Madhëruar e ka caktuar në Kaderin e Tij të mëparshëm që besimtarët dhe ata që kanë pretenduar se besuan do sprovohen dhe këto momente sprove njerëzit nuk i përjetojnë njësoj. Disa prej tyre i përjetojnë ato me durim dhe mbështetje tek Allahu ndërsa disa të tjerë i përjetojnë ato duke menduar keq për Allahun dhe duke u larguar nga e vërteta që ka zbritur Allahu në Kur'an dhe Sun-net. Kjo është gjendja në të cilën ndodhemi ne sot. Duke u nisur nga kjo gjendje e pashë të nevojshme t'i sjell muslimanëve këtë

libërth të vogël të Shejh Abdul-Kerim Ibn Salih El Humejd në të cilin ka folur shumë bukur për këtë çështje duke nxjerrë disa mësimë nga sprova që u ra muslimanëve të parë. Edhe pse Shejhu në këtë libër flet për një realitet pak më të ndryshëm e më të vështirë se ai në të cilin jetojmë ne, por sidoqoftë fjalët e tij janë shumë të përshtatshme edhe për ne në këtë gjendje në të cilën jemi sot, ku shumë muslimanë jetojnë mes ëndrrave të kota dhe mendimit të keq për Allahun duke u përngjasuar në këtë formë me munafikët duke e kuptuar ose jo.

Lusim Allahun e Madhëruar të na ruajë nga hipokrizia dhe nga çdo gjynah deri sa ta takojmë Atë sikurse i lutem Atij të na forcojë tek e vërteta dhe të mos na lejë të mbështetemi tek vetet tona të dobëta. Amin! Përkthyesi.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Falenderimi i takon Allahut Zotit të botrave. Salavatet qofshin mbi Profetin Muhammed, familjen dhe shokët e tij.

Allahu subhanehu ue teale ka vendosur disa ligje që nuk ndryshojnë edhe sikur të ndryshojë çdo gjë. Ato depërtojnë në mbretërinë e Tij pa pasur pengesa. Ato i kanë nënshtruar krijesat e Tij pa pasur ndalesa. Burimi i këtyre ligjeve është urtësia, mëshira, fuqia e Tij e plotë dhe gjithëpërfshirëse dhe drejtësia e Tij....

Ka prej këtyre ligjeve që mund t'i njohin shumë krijesa, ka prej tyre që i njohin shumë pak dhe ka prej tyre që s'i njeh askush përveç Tij Subhanehu ue teale.

Prej shembujve të ligjeve që nuk i njohin shumica e njerëzve sidomos munafikët është vonesa e ndihmesës së fesë dhe atyre që e mbartin atë. Edhe pse kjo vonesë është e rëndë, në realitet ajo është një fitore e fshehtë që lidhet me fitoren e dukshme. Kjo duhet të ndodhë patjetër kur besimtarët ngrihen për të ndihmuar

fenë. E kjo është një lloj urtësie e fshehtë për ta siç ndodhi në luftën e Uhudit.

Meditoje fjalën e të Adhuruarit dhe përpiqu t'i njohësh ligjet e Tij të cilat nuk ndryshojnë. Në to do vesh re se gjendja vjen e vështirësohet dhe sprova shtrëngohet derisa të thotë Profeti dhe besimtarët që janë me të “... **kur do të vijë ndihma e Allahut**” dhe atëherë vjen përgjigja prej Uelijit, Nasirit (të Afërtit të besimtarëve dhe Ndhmuesit të tyre) “ ... **Ja ndihma e Allahut është afër**”. [El Bekareh 214].

I ngjashëm me këtë është edhe ajeti që thotë: “... derisa kur të humbin shpresën Profetët dhe menduan se u përgënjeshtroan” u thotë i Madhëruari “u vjen atyre ndihma jonë”. [Jusuf 11].

Këtu del një pyetje e cila zbulon një dije të fshehur për shumicën e krijesave. Pyetja është: A i ka lënë Allahu i Madhëruar profetët dhe robërit e Tij besimtarë në baltë në sproven e tyre e më pas iu duk e arsyeshme që t'i ndihmojë ata?!

Përgjigje: I pastër është Allahu prej kësaj gjëje, por prej fshehtësive të kaderit të Tij është se sprova duhet të jetë e fshehtë **“... që të ndajë Allahu të keqen nga e mira”** [El- Enfal 37]. Edhe pse në të vërtetë për Allahun nuk ka asgjë të re. Çdo gjë ka qenë e ditur për të që më parë dhe asgjë nuk mund të ndikojë në fuqinë e Tij, jashtë dëshirës së Tij. E si mund të ndikojë kur kaderi ecën në bazë të ligjeve të Tij dhe është vendosur përpara krijimit të krijesave?!!

Përgjigja e plotë ndaj pyetjes është se Allahu i Madhëruar nuk është larguar nga profetët edhe robërit e Tij besimtarë e as i ka lënë ata në baltë në kohën e vështirësisë së tyre, në kohën kur fitorja mashtruese dhe degraduese është për armiqtë e tyre. Fitore e cila nuk është stabile dhe as e vazhdueshme, por që ka ardhur për të shfaqur dijen e Tij, argumentet e Tij, dhe fuqinë e Tij të çuditshme, sepse gjërat e fshehta shfaqen në prova dhe nga më të mëdhajat gjëra që shfaqen janë fshehtësitë e munafikëve dhe mendimi i tyre i keq

për Zotin e botrave. Mendimi i tyre që Allahu nuk e ndihmon atë që ndihmon fenë dhe urtësi të tjera të mëdha të cilat i ka përmbledhur ibnul Kajim – Allahu e mëshiroftë – në librin e tij “**Zadul Mead**” kur ka folur për luftën e Uhudit. Desha të përmend fjalët e tij këtu sepse në to ka shumë mësimë e sepse gjendja është e ngjashme me gjendjen e tyre edhe pse jo në çdo aspekt.

Ka thënë Ibnul Kajim – Allahu e mëshiroftë –: Temë: “Tregimi i disa urtësive (dobive) dhe qëllimeve të

larta që kanë ndodhur në luftën e Uhudit”.

Prej këtyre dobive është se Allahu i Madhëruar u bëri atyre të njohur përfundimin e keq që ka gjynahu dhe kontraditat dhe se ajo që u ra atyre ishte për shkak të gjynaheve të tyre siç ka thënë Allahu i Madhëruar **“Allahu ua vërtetoi juve premtimin e Tij kur i korrnit ata e me lejen e Tij, deri atëhere kur ju dështuat, ratë në kontradiktë dhe kundërshtuat (urdhërin e Allahut) pasi ua paraqiti juve atë që ju e donit. Disa prej jush**

duan dynjanë e disa Ahiretin. Më pas Ai ju largoi juve prej tyre (ua mori fitoren prej duarve) për t'ju sprovuar. Ai u ka falur juve". [Ali imran 152].

Mbasi e shijuan përfundimin e kundërshtimit të tyre ndaj profetit salallahu alejhi ue selam, kontradiktës dhe dështimit më pas ishin shumë të kujdesshëm dhe ruheshin prej shkaqeve që çojnë në largimin e fitores. Kundërshtimi i tyre ishte largimi i harkëtarëve nga vendi ku i kishte urdhëruar Profeti sal-IAllahu alejhi ue selam të qëndronin. Për

shkak të këtij kundërshtimi ndodhën gjithë ato ngjarje të mëdha, si: ngritja e armikut dhe gjëra të tjera shqetësuese. Po kundërshtimet tona sot që nuk llogariten ¹ ?!

---

¹ Sot ka nga ata njerëz të cilët kur shkojnë në Medine dhe hypin mbi kodrën e shigjetarëve që kundërshtuan urdhërin e profetit sal-l Allahu alejhi ue sel-lem u kujtojnë njerëzve këtë ngjarje që u ndodhi muslimanëve në Uhud dhe u tregojnë se shkak i kësaj fatkeqësie dhe dështimi që u erdhi muslimanëve ishte një gjynah që ata bënë. Më pas pasi kthehen në vendet e tyre i

Prej këtyre dobive : Është se urtësia e Allahut dhe ligji i Tij me profetët e tij dhe ndjekësit e tyre është që ata herë fitojnë herë humbin, por përfundimi është për ta sepse po që se ata do të fitonin gjithmonë do të hynin me ata edhe të tjerë përveç muslimanëve e nuk do të dallohej i vërteti nga ai që

---

gjen këta njerëz të bëjnë një numër gjynahesh në emër të fesë duke menduar se me anë të këtyre gjynaheve do ta ngrenë fenë lart. Ah sa keq kanë menduar këta për Allahun!!!

s'është i vërtetë edhe sikur ata të humbisnin gjithmonë nuk do të arrihej qëllimi i dërgimit të profetëve, për këtë arsye Allahu me urtësinë e Tij i ka bashkuar të dyja këto që të dallohet ai që i ndjek ata për hir të së vërtetës nga ai që i ndjek për hir të fitores.

Prej tyre: Kjo gjë është prej veçorive të profetëve siç i ka thënë Herakliu Ebu Sufjanit: A e keni luftuar atë? I ka thënë: Po.

Tha: Si ka qenë lufta ndërmjet jush?

Tha: Herë-herë fitojmë e herë-herë fitojnë ata.

Tha: Kështu janë profetët ata sprovohen e pastaj fitorja është për ta.

Prej tyre: që të dallohet besimtari i vërtetë nga munafikët gënjeshtarë sepse kur Allahu i Madhëruar iu dha fitoren muslimanëve në Bedër dhe u përhap lajmi. Hynë në Islam në pamjen e jashtme disa njerëz që s'ishin në të vërtetë besimtarë. Për këtë arsye Allahu i Madhëruar me urtësinë e Tij caktoi një shkak për t'i

sprovuar robërit e Tij, sprovë e cila i ndau besimtarët nga munafikët. Aty i nxorrën kokat munafikët në këtë betejë, folën me gojët e tyre ato gjëra që i fshihnin dhe ato që dikur i shprehnin me shenja në këtë moment i treguan qartë. E kështu u ndanë njerëzit në mosbesimtarë, besimtarë dhe munafikë në formë të qartë dhe kuptuan besimtarët që ata kanë një armik në shtëpitë e tyre që janë me ta dhe filluan të ruhen prej tyre.

Ka thënë Allahu i Madhëruar:
“Allahu nuk mund t'i lejë besimtarët

në gjendjen në të cilën jeni ju (besimtarë e munafikë bashkë) derisa ta ndajë të keqen nga e mira dhe Allahu nuk mund tua tregojë juve gajbin por Allahu zgjedh prej profetëve të tij kë të dëshirojë”. Do me thënë: Allahu nuk mund t'ju lërë në gjendjen që jeni, besimtarë e munafikë bashkë të përzier, të pa dalluar, por do t'i ndajë besimtarët nga munafikët, siç i ndau ata në sprovën e luftës së Uhudit. “dhe Allahu nuk mund t'ju tregojë juve gajbin” d.m.th : Gajbin me anë të të cilit ju dalloni kush janë besimtarë

dhe kush janë munafikë sepse ata janë të ndarë në dijen e Tij të gajbit, por Allahu dëshiron t'i ndajë ata në një formë të dukshme për të gjithë që të ndodhë ajo që dinte Ai në gajbin e Tij. “por Allahu zgjedh prej profetëve të tij kë të dëshirojë” d.m.th për t'i treguar një pjesë të gajbit siç ka thënë në një ajet tjetër: “(Ai është) I Dituri i të fshehtës të cilën nuk ia tregon askujt përveç profetëve prej të cilëve është i kënaqur”. [El Xhin-n 26-27].

Lumturia juaj është tek besimi në gajb të cilin ua tregon Allahu

profetëve të Tij (në disa raste). Nëse ju e besoni dhe bëheni të devotshëm do keni më të madhin shpërblim dhe nderim. Një prej çështjeve të këtij gajbi është që besimtari duhet të jetë i sigurt se Allahu do ta ndihmojë fenë e Tij patjetër.

Prej këtyre dobive: Shfaqja e një prej llojeve të adhurimit tek robërit e Tij të dashur në rast mirësie dhe në rast vështirësie, atëherë kur atyre u vjen ajo që e duan dhe atëherë kur atyre u bie ajo që e urrejnë, atëherë kur ata fitojnë dhe atëherë kur ata

humbin. E nëse ata tregohen të qëndrueshëm në adhurimin e Allahut në rast mirësie dhe vështirësie atëherë ata janë me të vërtetë robërit e Allahut. Jo si ata të cilët e adhurojnë Allahun në një anë d.m.th vetëm në rast kur kanë mirësi.

Prej këtyre dobive: Kur Allahu i sprovon ata me humbje dhe thyerje ata i nënshtrohen (Allahut edhe më shumë) dhe për këtë ata meritojnë fitoren dhe krenarinë sepse fitorja vjen pas nënshtrimit. Allahu i Lartësuar ka thënë: "**Ju ka ndihmuar**

Allahu në Bedër kur ju ishit të nënshtruar". [Ali Imran 123]. Në të kundërt ka thënë: "... **ditën e Hunejnit kur juve ju pëlqeu numri juaj i shumtë i cili nuk ju bëri dobi fare**". [Et-teubeh 25]. Kështu që Allahu kur dëshiron ta ndihmojë robin e Tij e thyen atë në fillim e më pas e ndihmon atë në bazë të thyerjes dhe nënshtrimit që i ra (fillimisht).

Prej këtyre dobive: Allahu ka përgatitur për besimtarët grada në "**Vend-banimin e Nderimit**" të cilat ata nuk i arrijnë dot me punët e tyre.

Ata nuk i arrijnë dot ato vetëm se me anë të sprovave. Për këtë arsye Ai vendosi disa shkaqe sprovash të cilat ua mundësojnë atyre që të arrijnë atje sikurse u dha atyre sukses për të bërë punë të mira të cilat janë gjithashtu një prej shkaqeve për të arritur atje.

Prej këtyre dobive: Shpirti njerëzor arrin prej mirësisë, pasurisë dhe fitores së përhershme në shkallën e teprimit dhe animit nga dynjaja gjë e cila është një sëmundje që e pengon atë që të eci seriozisht drejt Allahut

dhe Ahiretit. Kështu që kur Allahu i do të mirën dikujt Ai i sjell shkaqet e sprovave të cilat e shërojnë prej kësaj sëmundjeje që e pengon në rrugëtimin e tij të shpejtë. Kështu që këto sprova për të luajnë rolin e mjekut i cili i jep të sëmurit ilaçin e hidhur dhe i pret atij disa damarë – gjë e cila i shkakton dhimbje – për të nxjerrë prej tij sëmundjen. E nëse do ta linte atë në këtë gjendje ai do shkatërrohej.

Prej këtyre dobive: Grada e dëshmorëve është një nga gradat më

të larta tek Ai. Ata janë robërit e Tij të veçantë dhe të afërt. Nuk ka gradë më të lartë tek Ai pas gradët së Sid-dikëve se sa grada e dëshmorëve. Allahu do që të zgjedhë ndër robërit e Tij dëshmorë të cilët e derdhin gjakun e tyre për të arritur dashurinë dhe kënaqësinë e Tij madje i japin përparësi kënaqësisë së Tij mbi vetet e tyre. Por nuk ka rrugë tjetër për të arritur këtë gradë vetëm se duke sjellë shkaqet që të çojnë atje e prej tyre është mbizotërimi i armiqve (mbi besimtarët). Kjo është e ngjashme me atë murin i cili nga ana e tij e

brendëshme është mëshirë ndërsa nga ana e tij e jashtme është ndëshkim. Meditoje gjendjen e besimtarëve dhe munafikëve në këtë rast.

Prej këtyre dobive: Allahu i Madhëruar kur dëshiron t'i shkatërrojë armiqtë e Tij u sjell atyre shkaqet me anë të të cilave ata do meritojnë shkatërrimin e tyre. E një nga shkaqet më të mëdha pas mohimit dhe teprimit të tyre është edhe mundimi dhe lufta e madhe që ata i bëjnë robërve të dashur të

Allahut. Kështu pastrohen robërit e Tij prej gjynaheve ndërsa armiqtë e Tij i shtojnë shkaqet e ndëshkimit të tyre që meritojnë.

Shikoje këtë dhe vëzhgoje me vëmendje veprimin e Zotit të Botëve me armiqtë e Tij. Shenjat e ndëshkimeve të njëpasnjëshme mbi ta janë shfaqur e falenderimi për këtë i takon Allahut dhe ne i lutemi Allahut t'ua shtojë. Medito pak rreth fjalës së Allahut të Madhëruar që tregon për faraonin dhe popullin e tij dhe thotë:
"E kur ata na zemëruan Ne i

ndëshkuam". Tagutët vazhdojnë në teprimin e tyre dhe Zoti i vonon. Ata mendojnë se Ai i ka harruar. Deri sa kur të plotësohet zemërimi i Tij mbi ta i ndëshkon me plotëfuqinë e Tij. Ky është kuptimi i ajetit.

Më pas Ibnul Kajimi – Allahu e mëshiroftë – foli për diçka tjetër më pas foli për çështjen e bindjes ndaj qafirave dhe tregoi se sa e ndyrë që është ajo duke thënë: Allahu i paralajmëroi besimtarët që të largohen prej bindjes ndaj armiqve të tyre dhe u tregoi se nëse ata u binden

atyre ata kanë për të humbur dynjanë dhe Ahiretin. Gjithashtu Ai me anë të këtyre fjalëve ka për qëllim të godasë edhe munafikët të cilët iu bindën mushrikëve pas fitores së tyre në betejën e Uhudit. Më pas Allahu tregoi se Ai është përkrahësi i besimtarëve dhe më i miri ndihmues. Kështu që kush e përkrah Atë ai do jetë fitimtari. Më pas tregoi se Ai do hedhë në zemrat e armiqve frikë e cila i pengon ata t'i sulmojnë besimtarët. Allahu i ndihmon robërit e Tij me një ushtri prej frike me anë të së cilës ata fitojnë kundrejt armiqve të tyre. E

shkaku i kësaj frike është sepse ata i kanë bërë shok Allahut. Kështu që në bazë të sasisë së shirkut është edhe sasia e frikës. Mushriku ka frikë më shumë se çdokush ndërsa ata që kanë besuar dhe nuk e kanë përzier besimin e tyre me shirk ata janë të sigurtë dhe kanë udhëzimin dhe fitoren ndërsa mushriku ka frikën, humbjen dhe shkatërrimin.

Më pas foli Ibnul Kajimi për diçka e më pas tregoi për munafikët se ata mendojnë për Allahun siç mendojnë qafirat për Të. Disa (dijetarë) thanë:

Ky mendim që nuk i takon të jetë për Allahun është mendimi se Allahu nuk ka për ta ndihmuar profetin e Tij, çështja (dhe e vërteta) e tij do zhduket dhe Allahu do ta lerë atë në duart e atyre që duan ta vrasin. Disa thanë: Ky mendim është mendimi i atyre që thanë se: ajo që u ra besitmarëve (në betejën e Uhudit) nuk ishte me caktimin e Allahut dhe as në bazë të urtësisë së Tij. Gjithashtu disa e shpjeguan duke thënë: Ky mendim i keq ishte mohimi i urtësisë së Allahut, mohimi i caktimit të Tij, thënia se çështja në të cilën

thërriste i dërguari i Tij nuk ka për tu përhapur dhe as për tu plotësuar dhe as ka për tu ngritur mbi fetë e tjera.

Shih çfarë shpjegimi i jep (Ibnul Kajimi) këtij mendimi të keq, ndër të tjera aty ku thotë: "**çështja (dhe e vërteta) e tij do zhduket**". Dije se ky është mendimi i shumicës së krijesave sot. Ky është mendimi i munafikëve sepse teprimi i taguti bashkëkohor dhe tufani i tij kanë shpërthyer në këtë kohë në mendjet e njerëzve dhe i kanë mashtuar ato. E kur erdhi prova e mbizotërimit të një lloj fitoreje të

mosbesimtarëve mbi besimtarët e cila ishte sprovë në të vërtetë për munafikët dhe mëshirë për besimtarët, aty u shfaqën pislliqet e brendëshme të atyre të cilët nuk e kanë madhëruar Allahun ashtu siç i takon Atij dhe as nuk e kanë njohur urtësinë e Tij. Prandaj foli kush foli e veproi kush veproi dhe **menduan se feja nuk ka për tu ngritur më!! Madje u mbushën mendjet e tyre boshe e të errëta me mendimin se feja nuk vlen**

për këtë kohë vetëm nëse ajo është e vaksinuar me lëndën e kufrit dhe fenë e tagutit ². Kështu feja (për këta)

---

² Mund t'i krahasosh këto fjalë me gjendjen tonë sot e do vesh re se ato janë shumë të përshtatshme. Shumë njerëz sot mendojnë se nëse muslimanët e tregojnë të vërtetën siç është, atëherë ka për t'u shkatërruar feja dhe nuk ka për tu ngritur kurrë më. Ndërsa nëse e fshehin atë dhe përdorin metoda "bashkëkohore" në thirrjen e tyre duke u zhytur në ato llumbe që zhyten mosbesimtarët atëherë kanë për ta ngritur fenë dhe atëherë do t'i ndihmojë Allahu?! Ky

ngelet vetëm emër dhe pamje por në të vërtetë ajo është shumë e poshtëruar. Allahu e shkatërroftë çdo qafir apo munafik zëvendës të Iblisit që ka këtë mendim dhe ka këtë dëshirë i cili është aq i pa vlerë për Allahun sa që Ai nuk e mbrojti prej harameve e sikur ai të kishin vlerë tek Ai do t'a kishte mbrojtur prej tyre.

është mendimi që kanë këta njerëz për Allahun!!!

A mendon munafiku se Allahu e la pushtetin e Tij, fenë dhe robërit e Tij ia la në dorë dikujt tjetër dhe a mendon se Ai do lejë pa ndihmë atë që ndihmon fenë e Tij?! Jo, pasha krenarinë e Tij. Allahu i shkatërroftë ata që kanë mendim të keq për Allahun dhe mbi ta do bjerë e keqja. E Allahu është Fitimtari në çështjet e Tij.

Më pas tha Ibnul Kajimi – Allahu e mëshiroftë – Ky ishte mendimi i keq që kishin munafikët dhe mushrikët për Allahun e Madhëruar të cilin e ka treguar Allahu në Suren El Fet'h ku

thotë : "Do t'i ndëshkojë munafikët dhe munafiket, mushrikët dhe mushriket të cilët kanë për Allahun mendim të keq, mbi ta do bjerë e keqja. U zemërua Allahu prej tyre i mallkoi dhe përgatiti për ta xhehenem, e sa vendkthim i keq që është ai". [El Fet'h 6].

E konsideroi këtë mendim, mendim të keq dhe mendim të injorancës dhe mendim jo të vërtetë sepse ky është një mendim që nuk i përshtatet emrave të Tij të bukur, cilësive të Tij të larta dhe Qenies së Tij të pastër

prej çdo të mete, mendim i cili bie ndesh me urtësinë e Tij, me lavdërimin që i takon Atij me rububijen dhe uluhijen e Tij. Ky mendim bie ndesh me premtimin e Tij të vërtetë të cilin Ai nuk e thyen dhe bie ndesh me fjalët e Tij të cilat ua ka thënë profetëve të Tij që Ai do t'i ndihmojë ata dhe nuk ka për t'i lënë në baltë dhe ushtrinë e Tij do ta bëjë triumfatore.

Kështu që kush mendon se Allahu nuk ka për ta ndihmuar profetin e Tij, nuk ka për ta plotësuar fenë e tij, nuk

ka për ta përkrahur atë e as palën e tij, nuk ka për tu dhënë atyre fitoren mbi armiqtë e tyre, nuk ka për ta ndihmuar fenë dhe as librin e Tij, madje ka për ta ngritur shirkun mbi Teuhidin dhe të kotën mbi të vërtetën në atë formë që e vërteta dhe teuhidi do zhduket dhe nuk ka për tu ngritur më, ai ka krijuar për Allahun një mendim të keq dhe i ka mveshur Allahut ato gjëra të cilat nuk i përshtaten madhësisë së Tij cilësive të Tij të plota dhe të larta sepse lavdërimi që i takon Atij, krenaria dhe urtësia e Tij nuk e pranon këtë gjë.

Nuk e pranon që Ai të poshtërojë ushtrinë e Tij, nuk e pranon që fitorja e përhershme të jetë për armiqtë e Tij, për mushrikët të cilët i bëjnë Atij shok. Ai që mendon kështu nuk e ka njohur Atë në të vërtetë as nuk i ka njohur emrat dhe cilësitë e Tij.

Meditoi këto fjalë se ato janë shumë të vlefshme dhe shumë të përshtatshme me gjendjen tonë sot në shumë aspekte. Shumë njerëz kishin për Allahun mendim të keq si mendimi i injorantëve sepse ata besuan se Allahu do ti lejë pa ndihmë

robërit e Tij që dëshirojnë të ngrenë fenë e Tij dhe ka për t'i lënë ata në baltë ndërsa mosbesimtarëve ka për tu dhënë fitoren!!

Më pas tha Ibnul Kajimi – Allahu e mëshiroftë –: Më pas tregoi Allahu një dobi tjetër në caktimin (e kësaj fatkeqësie që u ndodhi muslimanëve në Uhud) e kjo dobi ishte që të sprovonte atë iman ose hipokrizi që kishin në zemrat e tyre. Besimtarit pas këtij caktimi iu shtua më shumë besimi dhe dorzimi ndërsa munafikut dhe atij që kishte sëmundje në

zemrën e tij i doli kjo e fshehtë në veprat dhe fjalët e tij.

Shumë njerëz shfaqën ato të këqia që fshihnin aq sa është shumë e vështirë ti numërosh ato e ato që nuk janë shfaqur janë edhe më shumë.

Kurse besimtarët e vërtetë – el hamdulilah – kanë një siguri të pa lëkundëshme se Allahu ka për t'ua çuar bosh mendimet e munafikëve dhe atyre që i kanë zemrat e sëmura të cilët mendojnë për Allahun këtë mendim që nuk i përshtatet Atij sikurse ua nxorri bosh mendimet e

vëllezërve të tyre më parë duke i ndihmuar të vërtetën dhe ata që e ngritën atë dhe poshtëruar të kotën dhe armiqtë e Tij.

Falenderimi i takon vetëm Allahut shenjat e agimit kanë ardhur dhe u vërtetua fjala e Allahut për mosbesimtarët dhe munafikët: "**nuk ka për t'ju bërë dobi juve pala juaj sado e madhe të jetë sepse Allahu është me besimtarët (e vërtetë)**" [El Enfal 19]. Gjithashtu edhe ndëshkimet hyjnore po vijnë herë pas here mbi armiqtë e Allahut si frika e cila është

një prej ushtirve të Tij të mëdha e të tjera si: mos ndihma e tyre, sëmundjet, karkalecat, tufanet, furtunat, zjarret, tërmetet, përçarja ndërmjet veteve të tyre. Gjëra të cilat janë ndihmë për besimtarët dhe lënie në baltë e mosbesimtarëve dhe ne jemi duke pritur edhe më shumë prej Allahut. Allahu i Madhëruar ka thënë: "(Kujto) **kur Zoti juaj ju tregoi se : Nëse falenderoni do t'ua shtoj**". [Ibrahim 7].

Më pas tha Ibnul Kajimi Allahu e mëshiroftë: Më pas tregoi Allahu

dobinë e këtij caktimi e kjo ishte që të dalloheshin munafikët dhe besitmarët në formë të shikueshme e të ndaheshin këto dy palët në formë të qartë. Një prej dobive ishte se munafikët shprehën atë që fshihnin në zemrat e tyre gjë të cilën e dëgjuan besitmarët dhe dëgjuan edhe përgjigjen që u dha Allahu atyre. Gjithashtu njohën përfundimin e hipokrizisë e cila ia privon njeriut lumturinë e kësaj jete edhe të jetës tjetër. Sa e sa dobi të mëdha kishte kjo histori, sa e sa mirësi kishte për besitmarët, sa e sa paralajmërimë,

frikësime dhe udhëzime tek e mira dhe sqarime të shkaqeve që të çojnë tek e mira dhe e keqja kishte në të.

Ai person që i njeh disa urtësi dhe dobi të vonimit të fitores së besimtarëve mbi armiqtë e tyre nuk ka për të menduar për Allahun keq dhe as nuk ka për ta humbur shpresën tek mëshira e Allahut dhe e di se kjo vonesë në të vërtetë është një lloj fitoreje edhe pse nuk e pëlqejnë këtë gjë armiqtë e Allahut mushrikë e munafikë.

Këto fjalë të bukura janë të mjaftueshme për atë që ka zemër ose i ve veshin asaj që thuhet. Ndërsa munafiku e ka të vulosur zemrën e sikur malet të përplasen me njëra tjerën dhe t'i flasin atij të vdekurit ai edhe më shumë ka për tu larguar nag e vërteta.

Medito pak rreth fjalës që thotë Ibnul Kajimi: "Sa e sa dobi të mëdha dhe mirësi të gjera kishte në këtë ngjarje" edhe pse në të (d.m.th në betejën e Uhudit). I ndodhi profetit sal-l Allahu alejhi ue sel-lem ajo që i

ndodhi gjithashtu edhe shokëve të tij. Shiko si erdhën mirësitë nga rruga e sprovave. Dije se Zoti i të dy kohëve është një dhe se Ai është Vëzhgues dhe Dëshmitar mbi robërit e Tij.

Prandaj të kenë kujdes ata të cilët ia hoqën pushtetin Sunduesit të Vërtetë dhe e zëvendësuan me politikën e ndyra të tagutit sepse ky është një det në të cilin janë mbytur shumica e krijesave edhe pse janë të ndryshëm në nivelet e tyre (të dijës dhe pozitës) në këtë kohë e cila është koha e përgatitjes së ardhjes së Dexh-xhalit

dhe ndodhive të mëdha. **"Mos mendo se Allahu është i Shkujdesur ndaj asaj që veprojnë mizorët" dhe "Kanë për ta marrë vesh mizorët se ku do përfundojnë".**

E së fundi Falenderimi i takon Allahut dhe salavatet i takojnë profetit tonë Muhamedit.

Shkruajti Abdur Kerim Ibn Salih El Humejd

Rrabiul Euel 1423 h.